

není, ale nepokládá pro uvedené nedostatky přestavbu za nehotovou a požadovanou výplatu za ni proto ještě za nedospělou (§ 1170 obč. zák.), nýbrž pohlíží na přestavbu jako na provedenou a toliko stíženou vadami, pro které žalovaná má nárok, který uplatňovala na snížení požadované úplaty. V tom jest odvolacímu soudu přisvědčiti. Přestavba jest tak dalece provedena, že žalovanou byla převzata, jest od ní používána a slouží účelu, ke kterému byla provedena. Jest ji proto pokládati za dohotovenou a žalující strana úplatu za ni, ovšem až na snížení pro neopodstatněné vady, může požadovati (§§ 1170, 1167 obč. zák.). Právní posouzení, jehož se po této stránce věci dostalo (§ 503 č. 4 c. ř. s.) jest tudíž správné. Dovolání právem však napadá odvolací rozsudek, pokud žalující straně bylo přiznáno i 1.200 Kč, připadajících na opravu lomenicové zdi. Pokud žalovaná u tohoto bodu odvolacího rozsudku vytýká kromě nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) také rozpor rozsudku se spisy (§ 503 č. 3 c. ř. s.) tvrdíc, že se odvolací soud odchyluje od seznání znalce o tom, za kterých předpokladů na uvedenou opravu dojde a kdy náklad na ni bude nutný, jest tato výtka neoprávněna, ježto se odvolací soud, jak vidno ze srovnání rozsudku a posudku znalce, od znalecovy výpovědi neodchyluje. Stavební úřad nařídil předložení statistického výpočtu ohledně postavené lomenicové zdi a, nebude-li nosnost postavené zdi shledána dostatečnou, bude nutno lomenicovou zeď sesílit, s čímž podle posudku znalce bude spojen náklad 1.200 Kč. Dle toho jest přestavba vadna, protože není prokázána nosnost lomenicové zdi, ohledně níž se stavitel odchýlil od původního plánu, po případě stížena je přestavba nedostatečnou nosností zmíněné zdi. Aby o to snížena byla úplata za přestavbu, má žalovaná podle §u 1167 obč. zák. nárok, ale protože není jisto, zda-li k uvedenému nákladu po předložení statického výpočtu dojde, bylo snížení úplaty přiznati pokud se týče přisouzení částky 1.200 Kč odepřítí jen pro tentokráte.

Čís. 6740.

V tom, že strojvůdce nedal výstražného znamení u sloupu k tomu určeného, dlužno spatřovati jeho nezdatnost (§ 1315 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 747/26.).

Na přejezdu trati místní dráhy, nechráněném závorami, byl zachycen žalobcův povoz a rozbit. Žalobní nárok proti dráze o náhradu škody uznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e důvodem po právu, ježto strojvůdce před přejezdem nedal znamení pišťalou. O d v o l a c í s o u d neuznal žalobní nárok důvodem po právu. D ů v o d y: První soudce dospěl k závěru, že strojvůdce Antonín S. dopustil se zřejmé hrubé nedbalosti, poněvadž, ačkoli věděl neb nutně věděti musil, že řádným včasným nepískáním může způsobiti neštěstí, přes to hrubě opomenul nesvědomitě a lehkomyšlně služební dbalost a že také žalovaná strana nekonala dohledu na svého zaměstnance, když pouze provádí dozor tím, že představený jeho jede občas se strojvůdcem na stroji. Soud odvolací však

tohoto stanoviska prvního soudu nesdílí. Žalobci nepodařilo se prokázati, že se Antonín S. přede dnem srážky dopustil podobného opomenutí, jmenovitě, že nedával při jízdě výstražného znamení parní píšťalou před přejezdy. Naopak bylo prokázáno, že jezdí již od roku 1918, že je spolehlivý, že dosud stížností proti němu nebylo a je zjištěno a prokázáno, že svědomitě svoji službu koná. I když Antonín S. v tomto případě nedával výstražného znamení pískáním náležitě, nelze v tom spatřovati vědomou, hrubou nedbalost, která by jeho zdatnost vylučovala, ježto jen tehdy, kdyby Antonín S. spatřil na větší vzdálenost překážku na kolejích a kdyby opomenul pískati a brzdit, mohlo by se říci, že jedná se u něho o hrubou vědomou nedbalost. Kdyby byl správným názor prvního soudu, bylo by každé i sebe menší nedopatření a opomenutí v provozu dráhy hrubou nedbalostí a tím by byl zřízenec, který by nedopatření takové spáchal, osobou nezdatnou. Nepodařilo se tudíž žalobci prokázati dle § 1295 a 1315 obč. zák. zavinění žalovaného železničního eráru na věcné škodě a není tedy žalobní nárok svým důvodem po právu.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

V dovolacím řízení není již sporno, že strojvůdce Antonín S. zavinil srážku jím řízeného vlaku s povozem žalujičeho družstva, kterou byla způsobena zažalovaná škoda, tím, že nedal před nechráněným přejezdem přes trať na místě, označeném za tím účelem sloupem, předepsaného výstražného znamení parní píšťalou, a jde jenom o to, zda dráha za toto zavinění svého zaměstnance ručí. Jelikož podle § 1315 obč. zák. ručí zaměstnavatel za nezdatnost zřízence, nezdatnost však znamená trvalou vlastnost, nikoliv jednotlivé pochybení, a Antonínu S-ovi jiná dřívější neopatrnost neb nepozornost prokázána nebyla, záleží rozhodnutí sporu na rozřešení otázky, lze-li z jediného zavinění v tomto případě usuzovati na nezdatnost. Nejvyšší soud odpovídá na tuto otázku kladně. Nezdatností ve smyslu § 1315 obč. zák. nelze rozuměti jenom nezpůsobilost a neschopnost k určitým pracím, nýbrž také nedostatečnou bedlivost a spolehlivost. Stupně péle a dbalosti, kterých jest třeba, by mohl býti zaměstnanec pokládán za osobu zdatnou, jsou ovšem při jednotlivých zaměstnáních podle jejich důležitosti různé. Pro železniční strojvůdce musí platiti měřítko obzvláště přísné, neboť každé, i jen nepatrné jejich pochybení může míti za následek nesmírnou škodu nejen majetkovou, nýbrž i na lidských životech. Proto jest jednou z podmínek jejich zdatnosti ustavičná a neochvějná vůle přesně plniti všechny předpisy vydané za účelem bezpečnosti provozu. Zanedbal-li Antonín S. tak jasný, přesný a snadno splnitelný předpis, jako jest dáti výstražné znamení na místě ze zkušenosti mu známém a při tom ještě nápadným sloupem označeném, musí se pokládati za to, že nemá takové vůle a že jest tedy pro řízení vlaku nezdatným. Aby prokázané opomenutí mohlo býti pokládáno nikoliv za důkaz nedbalosti, nýbrž za ojedinělé a nahodilé nedopatření, jež se může přihodit i zdatným osobám, musily by býti tvrzeny a prokázány skutečnosti tomu nasvědčující. Vý-

povědí ing. Františka R-a, jenž jest představeným Antonína S-a, nebyly takové okolnosti prokázány. Z jeho udání, že proti S-ovi nebylo posud stížností, neplyne, že se již dříve nedopustil podobných opomenutí. Svědek udal také, že mu není nic známo o nějaké stížnosti pro nedávání výstražných znamení, ale první soud přece zjistil, že byla i jindy, před souzeným příběhem i po něm opomíjena. Ač zjištění toho nelze využít-kovati proti Antonínu S-ovi, neboť na trati jezdí ještě 21 jiných stroj-vůdců, přece nelze z nedostatku stížnosti proti němu bezpečně dovo-zovati, že zjištěné jeho opomenutí bylo ojedinělé. Stejně to neplyne ze svědkova úsudku o S-ově spolehlivosti ve spojení se zjištěním, že svě-dek kontroluje řádné konání služby strojvůdců tím, že jednou neb dva-krát za měsíc provází je na lokomotivě. Když Antonín S. koná službu stroivůdce již od roku 1918 a zná tedy dobře projížděnou trať, a když, jsa kontrolován svým představeným, řídí vlak bezvadně, svědčí souzený případ nikoliv pro ojedinelost a nahodilost jeho opomenutí, nýbrž pro jeho nespolehlivost. Zatím co se mu pískání na určitých místech mělo státi návykem a druhou přirozeností, nedal, když jel bez kontroly, to-hoto výstražného znamení, ač prostým rozumem mohl při své znalosti trati posouditi velikost nebezpečí, jež tím vyvolává. Opomenutí S-ovo nelze vysvětliti jinak než jeho nezdatností, dráha ručí proto za škodu jím způsobenou.

Čís. 6741.

Železniční dopravní řád.

Jde o odevzdání zboží příjemci, ukázal-li je skladník dráhy zřízení příjemcovu, jenž si je odnesl ze skladiště na rampu a tam připravil k odvezení.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 815/26.)

Žaloba, již se domáhal příjemce zásilky na dráze náhrady škody, ježto se ztratil žok kávy, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Podle zjištění nižších soudů předal skladník dráhy vydané zboží zří-zenci žalobcova spediteura tím způsobem, že mu ve skladišti toto zboží ukázal, načež onen zřízenec si jej odnesl ze skladiště na rampu a tam připravil ku odvezení. Odevzdání uskutečnilo se tedy za souhlasu obou stran již ve skladišti, způsobem zcela vyhovujícím pojmu ode-vzdání, jakož i právnímu předpisu §u 76 odst. (10) žel. dopr. ř., podle něhož má dráha zboží, jež si příjemce má odvésti, přichystati mu k od-běru ve skladišti. Tvrzení dovolatelovo, že dráha má podle t a r i f u do-praviti zboží svými zřízenci až na silniční povozy, jest nepřípustnou, ničím nedoloženou a nepochybně nesprávnou novotou, jež nemůže do-jíti povšimnutí. Odvolací soud doplnil skutková zjištění prvního soudu přípuštěním možnosti, že se ztracený žok kávy ztratil teprve po ode-